

רע"פ 7290/14 - מנחם בוחניק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7290/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: מנחם בוחניק

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע, מיום 30.9.2014, בעפ"א 34013-04-14, שניתן על-ידי כב' השופט י' אלון - נשיא

בשם המבקש: עו"ד אורי נבו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, (כב' השופט י' אלון, נשיא), בעפ"א 34013-04-14, מיום 30.9.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט י' עטר), מיום 31.13.2014, ועל גזר דינו, מיום 5.3.2014, בתו"ח 46455-12-11.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש הקנס שהושת עליו. בהחלטתי מיום

עמוד 1

30.10.2014, הוריתי כי אין מקום לעכב את תשלום הקנס.

רקע והליכים קודמים

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של שימוש ללא היתר, במקרקעין הטעונים היתר, לפי סעיף 204(א) ו-208 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965 (להלן: חוק התכנון והבניה). מעובדות כתב האישום אשר הוגש נגד המבקש ונאשם נוסף עולה, כי סמוך לחודש יוני 2009, בוצעו במקרקעין המפורטים בכתב האישום, עבודות בניה ללא היתר, אשר כללו: בניית מבנה העשוי בלוקים ובטון, בשטח של 144 מ"ר; בניית סככת צל ומסגרת ברזל בשטח של 396 מ"ר; בניית מבנה העשוי בטון ורשתות בשטח של 144 מ"ר; והקמת גדר העשויה פח, ברזל ורשתות, באורך של כ-310 מ"ר. עוד נטען בכתב האישום, כי לאחר חודש יוני 2009, בוצעו עבודות בניה נוספות במקרקעין, אשר כללו בניית מבנה העשוי בלוקים ואיסכורית בשטח של כ-72 מ"ר; והצבת מכולה בגודל של כ-12 מ"ר.

4. ביום 31.10.2013, לאחר שמיעת הראיות, הרשיע בית משפט השלום בבאר שבע את המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום וקבע, כי: "הנאשם 2 [המבקש] הינו בעל זכויות במקרקעין, גם אם, זכויות אלה הוקנו לנאשם [המבקש], מכוח חוזה השכירות, לצורך 'כיסוי' בלבד, סבורני, כי הוכח כי הנאשם 2 [המבקש] נושא באחריות מכוח הוראות חוק התכנון והבניה, לשימוש הטעון היתר שבוצע ללא היתר במקרקעין."

5. בית משפט השלום גזר את דינו של המבקש, ביום 5.3.2014. ביחס לרכיב המאסר, קבע בית המשפט כי מתחם הענישה ההולם, נע בין מאסר מותנה, לבין 5 חודשי מאסר בפועל. ביחס לרכיב הקנס, סבר בית המשפט כי נוכח מצבו הכלכלי של המבקש, מעמדו במקרקעין, וחלקו השולי יחסית במסכת העבירות בהן הורשע, מתחם העונש ההולם באשר לקנס, נע בין 5,000 ₪, לבין 20,000 ₪. לאחר מכן, שקל בית המשפט נסיבות נוספות לקולא, ובניהן: מצבו הבריאותי הקשה של המבקש; מצבו הנפשי והאישי העגום; והעובדה כי המבקש לא הורשע בעבירה של אי קיום צו שיפוטי, בשונה מהנאשם הנוסף בכתב האישום. בהתאם לכך, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים, כל עבירה לפרק י' לחוק התכנון והבניה; קנס בסך 10,000 ₪, או 20 ימי מאסר תמורתו; והתחייבות בסך 40,000 ₪, לפיה ימנע המבקש מביצוע עבירה לפי הוראות פרק י' לחוק התכנון והבניה, במשך 3 שנים.

6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, על הכרעת דינו ועל גזר דינו של בית משפט השלום. בערעורו על הכרעת הדין, טען המבקש, כי הכרעת הדין איננה מבוססת כנדרש, ואין די בראיות שהוצגו בפני בית משפט השלום כדי להרשיעו. ביום 30.9.2014, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, בציינו כי: "המסקנה המרשיעה ביחס לשני המערערים [המבקש, והנאשם הנוסף], מבוססת ברמה הגבוהה ביותר. הכרעת הדין מפרטת ומנמקת את הבסיס הראייתי לפרטי פרטי, המדובר בקביעת עובדות שברובן הגדול לא היה שנוי כלל במחלוקת, ויתרתן בקביעות מהימנות שלא מצאתי עילה כלשהי שתצדיק התערבות בהם". בית המשפט המחוזי דחה גם את ערעורו של המבקש על גזר הדין והדגיש, כי בית משפט קמא "שקל מעל ומעבר כל שיקול קולא אפשרי בעניינו של מערער [המבקש] זה". בנסיבות אלו, קבע בית המשפט המחוזי, כי העונשים שהושתו על המבקש אינם מבטאים חריגה ממדיניות הענישה הראויה במקרים כגון דא.

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשה לרשות ערעור, מפנה המבקש את עיקר טענותיו כלפי חומר הראיות שעמד בפני הערכאה הדיונית טרם הרשעתו בדיון. נטען, כי המשיבה לא הציגה כל ראיה הקושרת את המבקש למקרקעין המפורטים בכתב האישום. לחילופין, מתבקש בית המשפט להקטין את גובה הקנס שהושת על המבקש באופן משמעותי.

דיון והכרעה

8. הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה שנקבעו לרשות ערעור "בגלגול שלישי", כפי שחזרו ונשנו בפסיקותיו של בית משפט זה. הבקשה איננה מעוררת כל שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, ואף לא מתעורר חשש, כי נגרם עיוות דין כלשהו, או אי צדק כלפי המבקש. לפיכך, דין הבקשה להידחות (רע"פ 6692/14 כראדי נ' מדינת ישראל (5.11.2014); רע"פ 7231/14 גולדמן נ' מדינת ישראל (3.11.2014); רע"פ 6785/14 אייבי נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). בנוסף, בקשת רשות הערעור שלפניי מהווה העתק מדויק של הודעת הערעור, אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי, וכפי שציינתי ברע"פ 6615/13 שווקי נ' מדינת ישראל (29.10.2013):

"הגשת בקשה לרשות ערעור, המהווה העתק מדויק של הודעת הערעור אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי, מחטיאה את מטרתו של הליך זה ואת התפיסה העומדת מאחוריו. בית משפט זה הדגיש בהזדמנויות רבות, כי הליך רשות הערעור לא נועד לשמש כ-"מקצה שיפורים" לפסיקותיהן של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור [...] תכליתו של הליך רשות הערעור הוא לפתוח את שערי בית משפט זה באותם מקרים מיוחדים וחריגים, שבהם קיימת הצדקה לכך, בשל חשיבותו הציבורית של הנושא והשלכותיו המשפטיות על מקרים רבים אחרים, למרות שהעניין נדון בשתי ערכאות קודמות. לפיכך, בקשת רשות ערעור אשר מעלה, באופן גורף, טענות שנבחנו ונדחו על-ידי הערכאות הקודמות, אינה מתיישבת, ככלל, עם תכליתו של הליך רשות הערעור, ואינה עומדת בתנאי הסף הדרושים לשם קבלת רשות לערער".

מנימוקים אלו בלבד, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

9. ככל שהבקשה נוגעת לעניין הקנס שהושת על המבקש, אינני רואה כל מקום להתערבות בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. כבר נפסק, בהקשר זה, כי השגה על חומרת העונש אין בכוחה להצדיק מתן רשות ערעור, למעט במקרים חריגים בהם העונש אשר הושת על המבקש סוטה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 5442/14 חב' ינונה בע"מ נ' מדינת ישראל (4.9.2014); רע"פ 4491/14 סורן נ' מדינת ישראל (29.6.2014); רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל (8.5.2014)). בנסיבות העניין, העונש שהושת על המבקש איננו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה שנקבעה בעניינים כגון דא.

10. למעלה מן הצורך, אציין, כי בעניינו של המבקש, הסתפק בית משפט השלום בהשתתף מאסר מותנה, כתב התחייבות, וקנס בסך 10,000 ₪ בלבד. עונשים אלה מבטאים התחשבות מקסימאלית במבקש, וזאת נוכח נסיבות חייו הקשות; מצוקתו הכלכלית

והנפשית; וחלקו השולי יחסית במסכת העבירות שבוצעו.

11. משלא מצאתי מקום לדון בעניינו של המבקש ב"גלגול שלישי", דין בקשת רשות הערעור להידחות.

ניתנה היום, כ"ג בחשון התשע"ה (16.11.2014).

ש ו פ ט